

danne Anlæg er delt i forskjellige Bælter, og hvor der for disse Bælter gjælde forskjellige Regler. Jeg skal kun dertil sige, at man maa være noget varsom med Bedømmelsen af saadanne Regler, thi det kommer ganske an paa, hvorledes saadan en Lov udføres; der er ganske vist enkelte Ting, som ere fuldstændig forbudte, men de allerfleste Ting ere efter den tydske Lov afhængige af Kommandantens Tilladelse, og saa er det, det store Spørgsmaal fremkommer: Hvad giver saa Kommandanten Tilladelse til? I den Retning tror jeg, man maa være meget forsigtig med at tage Alt efter Bogstaben. Man skal huske en lille Smule paa, hvorledes det gaar med deres Værnepligt, deres faste Tjenestetid, som jo lovmæssigt staar paa Papiret, men som for overordentlig mange Tilfælde Vedkommende er langt fra saa streng, som man skulde tro ved at læse deres Love. Jeg veed ikke, hvorfor det ærede Medlem ikke, da han dog gjorde Thinget bekendt med denne Lov, samtidigt gjorde det bekendt med den seneste franske Besætningslov, jeg tror, den er fra 1871. Thi efter denne Lov er Demarkationen ikke mere end 400 Alen omkring Fæstningen, og man har altsaa i 1871, da man efter Krigen gik til at bygge nye Forstærkninger ved Paris, ikke forandret denne Bestemmelse fra 1841, som man optog i den nye Fæstningslov, og man maa som Følge deraf antage, at man føler sig ret tilfreds dermed. Jeg tror nu heller ikke, at man skal lægge altsor megen Vægt paa Demarkationsterrainet; en vis Grænse er der selvfølgelig, indenfor hvilken der ikke maa bygges, men ivoirigt vil Kommissionens Betænkning klart vise, at paa de allerfleste Steder, hvor Demarkationen vil have nogen Betydning, er der saa overordentlig lidt Ud-sigt til, at der vil blive bygget, og i hvert Tilfælde vil paa de Steder, hvor der er Ud-sigt dertil, den Sum, der er opført, være fuldstændig tilstrækkelig til at dække den derved foranledigede Udgift. I en Retning skal jeg give den ærede Ordfører Ret, og det er, at den Tvivl, som Flertallet har havt tidligere, er bleven bestyrket ved Kommissionens Betænkning, og det er Tvivlen om, hvorvidt Ammunitionen er tilstrækkelig. Der har lige fra Begyndelsen været stor Tvivl hos mig om, hvorvidt det var forsvarligt at gaa til en saa lav Sats for Ammunitionen, som var sat i Forslaget, og i saa Henseende har Kommissionen ogsaa tiltraadt denne Formening, idet man forøvrigt har antaget at kunne indskrænke sig til en større Krudtbeholdning, som da fornuftigvis burde anstafes successivt. — Jeg skal springe Reparationerne over, thi 100,000

Fr. kan der naturligvis ikke være Tale om at anvende til Andet end daglige Fornødenheder. Men naar den ærede Ordfører mente, at man kunde drage en Slutning fra, hvad de Kanoner, der nu staa ved Søforterne, kunde bevirke af Reparationer, til, hvad det vilde koste at holde Landbefæstningens 1,200 Kanoner med, hvad dertil hører, vedlige, tror jeg rigtignok, at den Slutning er aldeles forkert. Der er stor Forskjel paa Kanoner, der ere etablerede færdige til Skud, og saa Kanoner, hvoraf en Del er magasineret, og hvoraf kun en forholdsvis ringe Del som Sølvhæder er stadig er til Stede paa Boldene. Men det, som det ærede Medlem fandt allerforstrækkeligst, var jo Besætningen, og det ærede Medlem kom da til at omtale først Fodfolket og senere Artilleriet. Det ærede Medlem sagde, hvis jeg forstod ham ret, at en fransk Forfatter, jeg veed ikke, om han er anført i nogen af Betænkningerne — jeg mindes det ikke — havde jagt, at 1 Mand pr. Meter vilde være nødvendig for at tilveiebringe et passende Forsvar af en Fæstningslinie. I og for sig lægger jeg ikke megen Vægt paa disse theoretiske Angivelser, det kan være rigtigt paa enkelte Punkter og galt paa andre. Det afhænger meget af den Maade, hvorpaa Forsvaret føres, hvorledes Terrainet er bestaffet osv. Men lad os ogsaa gaa ud fra, at det var nødvendigt, at en Forstærkning var saaledes bemanded helt rundt, saa er Distancen, der ved København er Tale om, saa vidt jeg husker 4 Mil, naar man tager Anager med — altsaa beregner Linien saa lang som muligt. Det bliver altsaa 30—32,000 Meter — det kommer ikke saa noie an paa det — og naar man nu ser efter, hvad der ved Kommissionens Forslag tilveiebringes af Mandstab udenfor Fæstningsartilleriet, viser det sig netop at være 32,000 Mand, ja endogaa 300 Mand derved, alle indtrodre, saa jeg ser ikke, hvad det er for en forstrækkelig Frygt, det ærede Medlem nærer i saa Henseende. Men dertil kommer, at denne ene Mand vel er beregnet til Forsvar af Fæstninger i en længere Periode. Her er jo imidlertid kun Tale om en Minimumbesætning. Naar man i det Ojeblik, da der er Tale om en Kamp om Landets Selvstændighed, skrider til at koncentrere sin Styrke om Sjælland, er det klart, at Besætningen i saa Fald bliver langt større. Med Hensyn til Artilleriet udtalte det ærede Medlem, at man havde forskellige Regler, hvorefter man beregnede den nødvendige Styrke af dette Vaaben. I de tydske Fæstninger beregnede man saaledes 7 Mand pr. Kanon og nogle Procent i Tilskud. Jeg skal nu tillade mig dertil at